

Значеніе на стилистиката. — *Стилистината*, или ученіето за слога, опредѣля характера на рѣчта и показва условіята, отъ които зависи нейното изящество. — Стилистиката е получила своето название отъ думата *стиль*, и означава прѣчица, съ която въ старо време пишѣли на дѣсчипцы полѣigny съ востѣкъ. Тѣзи прѣчица отъ една край была остра, а отъ другая тѣпа, и когато трѣбало да исправѣтъ нѣкои изразенія, съ тѣпая край сличавали написаното. Отъ туй у древнитѣ са казвало: *по-често превѣртай стилия*, което значало — често исправяй слога или състава на рѣчта; за туй думитѣ *стиль* и *слогъ* станѣли еднозначни (синонимы), и сега се едно е да кажемъ: *слогътъ* на Фенелона или *стильтъ* на Фенелона.

Значеніе на слога. — *Слогъ* или *Стиль* въ съчиненіята има обширно и тѣсно значеніе. Въ обширенъ смисълъ *слогъ* са казва съвѣтъ съставъ на рѣчта каквото и да бѣде неговото достоинство; за туй и думатъ: *тъменъ* *слогъ* или *ясенъ* *слогъ*, и пр. а въ тѣсенъ смисълъ подъ името *слогъ* разумаватъ характера на рѣчта, който е свойственъ на одного само писателя; напр. *слогъ* на Рацина, на Волтера, на Бюфона — у френцитѣ; *слогъ* на Ломоносова на Карамзина, на Пушкина — у Русситѣ; *слогъ* на Михайловскій — у Българитѣ, и д. т. . . Особеноститѣ на слога у съвѣтъ единъ писатель са обясняватъ въ Исторіята на Литературата, а общи закѣны на слога на които са подчиняватъ сичкитѣ произведенія отъ словесното искуство, излагатъ са въ Стилистиката.

Бѣльжска — Не трѣба да смѣсваме *слогъ* съ *языкъ*. *Языкъ* ѣ съвокупность на думитѣ, които употребява единъ народъ; а *слогъ* е способъ за располаганіето на думитѣ въ рѣчи; отъ туй *языкътъ* служи само като матеріалъ за *слогъ*. *Языкътъ* съставя достѣяніе на цѣлъ народъ, а *слогътъ* ѣ собственостъ на писателя; оттуй ни единъ писатель не